

Tavşanın Kırmızı Teleskobu

Çınar BİBER

Tavşanın Kırmızı Teleskobu

Çınar BİBER

Çayırın kenarındaki sıcak bir yuvada, yumuşak kahverengi tüyleri ve uzun dik kulakları olan küçük bir tavşan yaşırdı. Her gece parlak kırmızı örgü atkısını takar, altın kenarlı küçük kırmızı teleskobunu alıp dışarı çıkardı. Aya bakmayı ve parıldayan yıldızları saymayı çok severdi. Gökyüzündeki en sevdiği şey aydı.

Küçük tavşanın yuvası büyük bir meşe ağacının altına gizlenmişti; etrafı uzun otlar ve kır çiçekleriyle çevriliydi. Güneş batınca çayır sessizleşir ve gökyüzü koyu maviye dönerdi. Sonra tavşan teleskobuyla aceleyle dışarı çıkardı. Onu aya doğru tutar ve "Merhaba Ay! Bu gece çok parlak ve yuvarlaksın." derdi.

Açık bir gecede tavşan teleskobundan yeni bir şey gördü. Ayın yüzeyinde tuhaf gölgeler vardı! Büyük koyu lekeler ve kıvrımlı çizgiler gibi görünüyorlardı. "Bunlar ne?" diye merak etti, minik pembe burnunu kıpırdatarak. "Ay bu gece sanki sırları varmış gibi görünüyor." Uzun uzun baktı ama gölgeler gizemini korudu.

Tavşan, yaşlı meşe ağacında yaşayan arkadaşı baykuşa sordu. Baykuşun yumuşak gri ve kahverengi tüyleri, büyük yuvarlak altın gözleri vardı. Küçük yuvarlak altın gözlükler takar ve koyu mavi bir şal örterdi. "Baykuş," dedi tavşan, "Ayda tuhaf gölgeler görüyorum. Bunların ne olduğunu biliyor musun?" Baykuş nazikçe gözlerini kırpıştırdı ve "Birlikte bakalım." dedi.

Tavşan baykuşu teleskobuna götürdü. Onu aya doğru tuttu ve baykuşun içinden bakmasını sağladı. "Amanın," dedi baykuş, gözlüklerini düzeltirken. "Bu gölgeler çok ilginç. Dev kraterler ve yüksek dağlar gibi görünüyorlar. Ay bir top gibi pürüzsüz değil. Her yeri tümsekler ve çukurlarla dolu." Tavşanın gözleri hayretle kocaman açıldı.

"Kraterler ve dağlar mı?" diye sordu tavşan. "Ama oraya nasıl gelmişler?" Baykuş gülümsedi ve "Uzun zaman önce uzaydan gelen kayalar aya çarptı. Krater denilen büyük çukurlar oluşturdular. Ayın bazı yerlerinde de tıpkı Dünya'daki gibi yüksek dağlar var." dedi. Tavşan dikkatle dinledi, uzun kulakları dimdik kalkmıştı. Her şeyi bilmek istiyordu.

Tavşan teleskobundan yeniden baktı. "Bir tavşana benzeyen büyük bir gölge görebiliyorum!" dedi. Baykuş kıkırdadı. "Ona Huzur Denizi deniyor ama aslında bir deniz değil. Düz, karanlık bir yer. İnsanlar da uzun zaman önce onun bir tavşana benzediğini düşünmüşler." Tavşan sevinçle zıpladı. "Ayın üzerinde bir tavşan var! Tıpkı benim gibi!"

Baykuş ayla ilgili daha çok şey anlattı. "Ay Dünya'nın etrafında döner ve güneş onu aydınlattığı için parlar. Ay hareket ettikçe gölgeler değişir." Tavşan başını salladı. "Yani gölgeler korkutucu canavarlar değil mi?" diye sordu. "Hayır," dedi baykuş. "Onlar sadece ayın yüzeyinin parçaları. Her gölge ayın geçmişinden bir hikâye anlatır."

Tavşan keşfiyle gurur duydu. "Sana sorduğum için memnunum," dedi. "O gölgeler için biraz endişelenmiştim." Baykuş kanadıyla onun omzuna dokundu. "Sorular öğrenmenin anahtarıdır," dedi. "Sorduğunda harika şeyler öğrenirsin." Tavşan gülümsedi ve yeniden aya baktı. Ay artık daha dostça görünüyordu.

O geceden sonra tavşan her açık gecede ayı izledi. Kraterleri ve dağları fark etmeyi öğrendi. Bazen bir yüze benzeyen, bazen de bir kayığa benzeyen bir gölge görürdü. Her gece yeni bir keşif getirirdi. Baykuş sık sık ona katılır ve ay ile yıldızlar hakkında konuşurlardı.

Bir gece tavşan daha önce hiç fark etmediği bir gölge gördü. "Baykuş, o uzun karanlık çizgi ne?" diye sordu. Baykuş baktı ve "O, Apeninler denilen bir dağ sırası. Çok yüksek, Dünya'daki herhangi bir dağdan daha yüksek." dedi. Tavşan şaşkınlıkla nefes aldı. "Daha fazlasını öğrenmek istiyorum!" dedi. Baykuş gülümsedi. "Öyleyse soru sormaya devam et, küçük dostum."

Tavşan ayı ve gölgelerini küçük bir deftere çizmeye karar verdi. Kraterler için daireler, dağlar için üçgenler çizdi. Baykuşun ona anlattıklarını yazdı. "Artık kendi ay kitabım var," dedi. "Bulutlu gecelerde ona bakabilirim." Baykuş başını salladı. "İyi bir öğrencisin," dedi. "İzliyorsun, soruyorsun ve hatırlıyorsun."

Tavşan aydaki gölgelerin hiç de korkutucu olmadığını öğrendi. Onlar sadece ışık ve arazinin oluşturduğu şekillerdi. Kendini mutlu ve heyecanlı hissetti. "Eskiden gölgelerin başka bir şey olup olmadığını merak ederdim," dedi. "Ama şimdi onların kraterler ve dağlar olduğunu biliyorum. Soru sormak beni cesur yaptı." Baykuş onaylayarak usulca öttü.

Tavşan keşfini çayırdaki arkadaşlarıyla paylaştı. Onlara aydaki kraterleri ve dağları anlattı. "Gölgeler görürseniz korkmayın," dedi. "Bilge birine sorun, öğrenirsiniz." Arkadaşları kocaman gözlerle dinlediler. Tavşan öğrendiklerini paylaşmaktan gurur duydu. Baykuş ağacından izledi ve gülümsedi.

Her gece tavşan yine kırmızı teleskobundan bakardı. Kırmızı atkısını sıkıca sarar, kulaklarını dikerdi. Ayı izler ve yeni şeyleri merak ederdi. Bazen bilmediği bir gölge görür ve baykuşa sorardı. Birlikte gökyüzünü keşfederlerdi, her seferinde bir soruyla.

Tavşan ayın harikalarla dolu olduğunu ve dünyanın da öyle olduğunu öğrendi. Soru sormanın yeni şeyler öğrenmenin harika bir yolu olduğunu öğrendi. Kırmızı teleskobu ve arkadaşı baykuşla her gece merakla ve sevinçle ayı izlemeye devam etti. Ay da kraterleri ve dağlarıyla onun üzerinde parlamayı sürdürdü.